

Costanza Miriano

***Trouw
en sterf voor haar***

**Echte mannen
voor vrouwen zonder angst**

uitgeverij

Betsaida

's-Hertogenbosch 2015

Inhoud

Geschenken voor de mannen	7
1. Totdat het kind u scheidt <i>ofwel</i> Over de liefde in het dagelijks leven	23
2. Dit huis is geen hotel <i>ofwel</i> Over het ouderlijk gezag	47
3. Het probleem van de liefde is dat veel mensen haar verwarren met gastritis <i>ofwel</i> De liefde is niet alleen emotie	69
4. Zijn wij babysitters of korporaals? <i>ofwel</i> Als je van hem houdt, laat de man het dan regelen en houd op hem te commanderen	91
5. De vrouw van Gudbrand van den Berg <i>ofwel</i> Over de noodzaak om ten opzichte van hem positief bevooroordeeld te zijn	111
6. Je moet er maar het beste van zien te maken <i>ofwel</i> Wat nu echt mannelijkheid is	135
7. Ja, ik wil, maar...wat zei je nou? <i>ofwel</i> Het is de moeite waard om te trouwen	153
8. Ik zei 'God', niet 'bio' <i>ofwel</i> De opvoeding moet een hoog doel hebben	173
9. Een glimlach, please <i>ofwel</i> Een goed humeur is hard werken, maar iemand moet het toch doen	197

10. In bed met de vijand <i>ofwel</i> Ook in het huwelijk - raar maar waar - komt de liefde op de eerste plaats	221
11. Je bent volwassen, vol-wassen <i>ofwel</i> Over de eeuwige puberteit	241
Dankwoord	263

Geschenken voor de mannen

*E*r bestaat een unieke, onfeilbare, onhaalbare, fatale methode om met mannen te praten. Ik weet alleen niet welke dat is.

Zo is het helaas, en ik kan er niets aan doen. Ik heb het geprobeerd, maar tevergeefs. Ik bedoel echt praten, ofwel het uitwisselen van diepe gedachten die het verstand van de ander bereiken en die vragen om en uitdagen tot een antwoord.

In je eentje praten telt niet, want dat is gemakkelijk; het is mijn specialiteit.

Het is waar, ik slaag er vlotjes in om elementaire vragen te beantwoorden, zoals in welke groep mijn kind zit wanneer mijn man er één met koorts ophaalt en bij de schoolpoort aangekomen, niet weet waar hij hem moet zoeken (nee, zijn naam heeft hij niet vergeten, zegt hij); ik ben in staat om essentiële informatie op te lepelen, zoals waar mijn auto geparkeerd staat (essentiële informatie zei ik, niet per se precieze); ik ben in staat om dringende praktische boodschappen over te brengen, waarna mijn man me slechts twee of drie keer belt: 'waar zei je dat de kinderarts zit?' 'Wil je echt pijnboompitten of is ham ook goed?' 'Vind je het erg als ik niet daarheen ga, waar je me vroeg naartoe te gaan?'

Natuurlijk vind ik dat erg, maar zelfs onder dwang zal ik het ontkennen.

Eerst dacht ik dat dit probleem met het gehoorkanaal een specifieke fabricagefout was van mijn exemplaar man, en ik heb er ook naar geïnformeerd, maar mijn schoonmoeder houdt stug vol dat hoe het ook zij, ik hem, haar kind, nu moet houden. Zodoende besloot ik om dan tenminste met de mannen van andere vrouwen te praten en, gegrepen door een preekdrang begon ik brieven te schrijven aan mannen. Ik heb nacht na nacht slapeloos doorgebracht met het rammen op een toetsenbord - en oké, ook met het opbrengen van nagellak in de kleur geraniumrood, met het eten van brood met salami, met het lezen van Houellebecq en met gehyponotiseerde blik naar de fitnesslessen op televisie te kijken om vier uur 's ochtends, zonder erin te slagen mijn blik af te wenden van de gele stropdas van de leraar - om vervolgens, de dag erna, met een bijna helder hoofd, alles weer weg te gooien door met een pijnlijke berusting op de *Delete*-knop te drukken; een gebaar van grote waardigheid.

Het feit is - tenminste dat is mijn ervaring - dat als een vrouw wil dat een concept het hoofd en het hart van een mannelijk exemplaar van onze soort bereikt met het doel ook maar een minimale invloed op zijn gedrag uit te oefenen, dat dan woorden niet alleen niet voldoende zijn, maar soms ook contraproductief kunnen werken. Bij mannen roepen adviezen, aanwijzingen en handleidingen onmiddellijke aanvallen op van reumatoïde artritis, een dringende behoefte om de hoeveelheid remvloeistof te gaan controleren, het verlangen om de muren van de badkamer te gaan witten,

een golf van nostalgie naar de *new wave* die integraal, devoot en in stilte op de knieën moet worden beluisterd.

En de spaarzame keren dat ze, terwijl wij praten, in de buurt blijven, luisteren ze niet. Terwijl ik deze woorden opschreef, werd ik overvallen door gewetensbezwaar (ben ik te streng?); ik heb mijn man geroepen en ik heb hem mijn reflecties voorgelegd. Een lange, gepassioneerde en nauwgezette preek over het onvermogen om te communiceren, waarna ik de mening van mijn wijze echtgenoot verwachtte.

‘Dus, wat zeg je ervan?’

‘Waarvan?’

‘Van het feit dat mannen niet naar ons luisteren.’

‘Huh?’

‘Jouw mening.’

‘Ik weet het niet, sorry, ik heb je niet gehoord.’

Ik heb dat persoonlijk als een compliment opgevat. Ik ben ervan overtuigd dat hij wilde zeggen: ‘Goed gezegd, schat, jij weet altijd de juiste woorden te vinden’.

Ik heb het duidelijke gevoel dat wanneer ik hem bel op zijn werk, mijn lief de hoorn op zijn bureau neerlegt en de oude archiefkasten op alfabetische volgorde gaat indelen - iets wat hij al een hele tijd wil doen. Hem kennende zal hij zelfs van gedachten veranderen en ze in chronologische volgorde proberen in te delen. Vervolgens weer op alfabet, en dat geeft problemen, want hij herinnert zich nooit waar de ‘J’ ook al weer tussen moet. Hoe het ook zij, wat hij ook moge doen als ik aan het praten ben, zijn bijdrage aan de conversatie blijft hetzelfde: null!

Hoe dan ook, het feit dat niemand naar ons luistert, is